

ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

(Διήγημα)

I

Ἐν τῷ Λατομείῳ

παγορεύεται ἡ διάβασις εἰς τοὺς πολίτας. ἐνόσφ οι φυλακισμένοι ἐργάζονται.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ τετραγώνου ξύλου, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν πόλιν Δ.

Ἡ πόλις Δ' ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ, εἶναι γνωστὴ καὶ διὰ τὰς μεγάλας ἐγκληματικὰς φυλακάς της. Ἐν μίλιον περίπου μακρὰν τῆς πόλεως εἰς εὐρείαν ἐκτασιν δασέος λειμῶνος, κεῖται μικρὸν χαμηλὸν κτίριον, περιτρυγυρισμένον διὰ τοίχου εἰκοσι ποδῶν ὕψους, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου κατὰ μακρυνὰς διαστάσεις στενὰ μετὰ πυκνῶν σιδηρῶν κηκλίδων παράθυρα ὑποβλέπουσι τὸν ἐλευθερον ἔξω κόσμον.

Ἡ ἀνω ἀναφερθεῖσα ὁδὸς ἀγεί εἰς μέγα λατομεῖον· ἐκάστην δὲ πρωΐαν, μεσημβριαν καὶ ἑσπέραν ὁμιλος ἀνδρῶν διέρχεται τὴν μεταξὺ τοῦ λατομείου καὶ τῶν φυλακῶν — ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀπὸ τὸν κάματον εἰς τὴν σκλαδιά.

Παρατήρησον τὸν πλησιάζοντα ὁμιλον ἀκουσον τὸν διὰ τῆς βίας συρόμενον ῥυθμὸν τοῦ βαδίσματός των. Καθὼς διέρχονται ἐμπροσθέν σου κατὰ τετράδας καὶ παρατηρεῖς τὰς κατηφείς καὶ ἀπέλπιδας ὄψεις των, ἐνδομύχως συγχαίρεις ἑαυτὸν ὅτι οἱ συνοδεύοντες αὐτοὺς φύλακες, εἶναι ἐνοπλοὶ. Παρατηρῶν τοὺς θηριώδεις ὀφθαλμοὺς, οἵτινες σὲ ἐξετάζουν ὑπὸ τὰς πυκνὰς ὀφρὺς των, αἰσθάνεσαι ὅτι δὲν θὰ ἦτον εὐχάριστος νὰ εὐρεθῇς μόνος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. — Ἰσως ἄλλοτε, πλείστοι αὐτῶν ἀνέμιχθονσαν μετὰ τιμίων ἀνθρώπων, τίμιοι καὶ αὐτοὶ χωρὶς σκιά νὰ προωιγίζῃ τὴν μέλλουσαν τύχην των, ἢ τὸ κακὸν, ὅπερ αἱ χεῖρες των ἢ ἡ ψυχὴ των ἤθελεν ἐργασθῇ. — Παρατηρῶν αὐτοὺς ἦδη, σκέπτεσαι ὅτι οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι εἶνε ἐγκληματῖαι.

Διέρχονται ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὸ λατομεῖον καὶ ἐπιληφθῶσι τοῦ ἔργου των.

Πλείστοι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐνταῦθα, διότι ἐπεθύμουν κέρδη χωρὶς ἐργασίαν τῶρα ἐργάζονται χωρὶς κέρδος.

Παρατηρῶν τις τοὺς φύλακας ἱσταμένους τὸν ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου περίξ τοῦ λατομείου, σκέπτεται ποῖον ἄρα γὰ εἶναι τὸ πλέον μονότονον ἔργον, τῶν ἐργαζομένων καταδικῶν ἢ τῶν φρουρούντων αὐτούς.

Ἀλλ' ἡ ζωὴ ἔχει ἀκόμῃ καὶ ἐνταῦθα τὰς ἐκπλήξεις της. Αἰθνὴς ἀκούεται δυνατὴ φωνή, ὀξεῖα κραυγὴ... μετὰ στεναγμῶν. Εἰς τῶν ἐγκληματιῶν ὠλίσθησεν ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ βράχου ἕνθα εἰργάζετο καὶ κατευντρίβη· ἀνεδύρθη, κεῖται ἀπνους καὶ αἱματόφυρτος.

Δι' ὀλίγα λεπτά φύλακες ἐγκληματῖαι ἀπομονοῦσι τὴν σχέσιν, ἥτις τοὺς χωρίζει οἱ δεσμοὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀδελφότητος ἐλκύουν πολλοὺς ἐξ αὐτῶν περίξ ἐκείνου ὅστις κεῖται σφόδρα πληγωμένος — εἰς ἐγκληματίας... ἕνας ἀριθμὸς 48... ἀλλ' ὅμως ἀνθρώπος.

Καὶ ὁ ἀριθμὸς 21, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὴν τακτικὴν διάδοσιν του, πάντοτε προσηλοῦντο εἰς τὸ παρακείμενον δάσος καὶ ὅστις συχνὰ ἐσκέθθη τι λαμπρὸν μέρος ἦτο πρὸς φυγὴν καὶ κρύπτην εἰς τὴν!

Ὅτι ἡ σύγχυσις παρῆλθε καὶ ὁ ὁμιλος ἀπληριθμήθη, ὁ ἀριθμ. 48 ἔλειπε. Ἀλλ' ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἔκειτο δὲν ἐπείραζε, διότι ἦτο ἡμιθανὴς καὶ φόδος δὲν ὑπῆρχε. Ἀλλ' ἔλειπον δύο... Ποῦ εἶνε ὁ ἀριθμὸς 21;;

II

Ἐν τῷ Χορῷ

Εἰς τὸ δημαρχεῖον τῆς πρλεως Δ' ὑπάρχει διασκέδασις τὴν ἑσπέραν. Εἶναι χορὸς μετνημφισμένων διδόμενος ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος, διότι ἡ εὐεργεσία ἐποκρύπτει πολλάκις πλῆθὺν ματαιότητος καὶ ἀσφαλμάτων. «Ὅλοι οἱ τὰ πρῶτα φέροντες εἶναι παρόντες. Ἐν συνόλῳ τὸ πλῆθος ποικίλον, ἀναλυόμενον ὅμως εἶνε ὅχι καὶ πολὺ πρωτότυπον. Αἱ συνήθεις μεταμφιέσεις τῶν μαγισσῶν καὶ πηνενίδων, Φαουσὶ καὶ Μαργαριτῶν... εἶνε ἐν ἀθρόνῳ.

— Διὰ τὴν δὲν ἔρχεται τις μὲ πρωτότυπὸν τινα μεταμφίεσιν;... ἐρωτᾷ ἡ Μαρία, ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Ρ. ἥτις εἶναι περιδελημένη φαῖαν ἐσθῆτα ἐκ μενσελίνης μὲ ἀπειρους διπλάις, ἵνα παραστήσῃ νέφος — ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της εἶναι τὸσον λαμπρὸν ὅπου ἀμέσως ἀνακαλύπτει τις τὴν ἀπάτην. — Λοχαγὲ Φ... τί σὲ ὑπεκίνησε νὰ χρωματίσῃς τὰς παρειάς σου μὲ το πελιδνὸν αὐτὸ χρῶμα καὶ μ' αὐτὰς τὰς πολὺ ἐρυθρὰς γραμμάς;...

Ὁ Λοχαγὸς Φ. διαμαρτύρεται ὅτι εἶναι ὁ μόνος πρωτότυπος χαρακτήρ, λέγων. «Ὅπως δῆποτε ὅμως εἶμαι ὁ μόνος ἀρλεκίνος ἐδῶ ἀπόψε.»

— Ἀρλεκίνος;... ἡ χαρίεσσα Μαρία ἀπαντᾷ ὑψόνουσα τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμοὺς, καὶ παρατηροῦσα αὐτόν. «Δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη, Λοχαγέ μου, νὰ περιδληθῇς αὐτὰ τ' ἀσχημα ἐνδύματα, διὰ νὰ μὰς κάμῃς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν.» — Διότι εἶναι παρατηρημένον ὅτι αἱ ὠραῖαι γυναῖκες ἀρέσκονται νὰ πειράζουν τοὺς θαυμάζοντας αὐτάς.

Ὁ Λοχαγὸς Φ... μᾶλλον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν παρατήρησιν της ταύτην, διότι ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἔδιδεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς ἄλλους νὰ γελάσουν.

Ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε νὰ ποιῇ μελωδι-

κώτατον βάλε καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ μετνημφισμένοι ἤρξαντο στροβιλίζοντες.

... Εἰς ἕνα τῶν ἐξωστῶν τοῦ Δημαρχείου ἀνθρώπος ὑφέρπει εἰς τὸ σκότος, κρυφουκτυπάζων εἰς τὸ ἐν καὶ εἰς τὸ ἄλλο παράθυρον, διὰ μέσου τῶν σχισμῶν, αἰτνες ἐκπέμπουν ἔξω τὰ φῶτα τῆς αἰθούσης. Ἐπὶ τέλους πλησιάζει τὸ σκοτεινότερον, ἐκ τοῦ ὁποίου οὔτε φωναί, οὔτε γέλωτες, οὔτε μουσικὴ ἐξέρχονται. Εὐτυχῶς ἦτο ἀνοικτὸν καὶ πηδᾷ ἐντὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου ψιλαφτὰ βαδίζων φθάνει εἰς θύραν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς δωμάτιον νυψίματος καλῶς περιποιημένον καὶ τὸ κάλλιστον πάντων, κενόν.

«Τώρα ἕνα καλὸ νύψιμον χρειάζομαι» μονολογεῖ ὁ ἀριθμὸς 21 παρατηρῶν τὸ ῥυπαρὸν καὶ πλῆρες κόνεως πρόσωπόν του εἰς τὸν καθρέπτην. «Ἐμπρός, ἰδοὺ ἔχομεν κρύον καὶ θερμὸν ὕδωρ, καθαρῶτα χειρόμακτρα, ψήκτρας καὶ κτένια.» — «Τὴ καλὰ εἰς εὖρον ἐνδύματα τινα καὶ πῖλους κρεμάμενα πουθενά!»

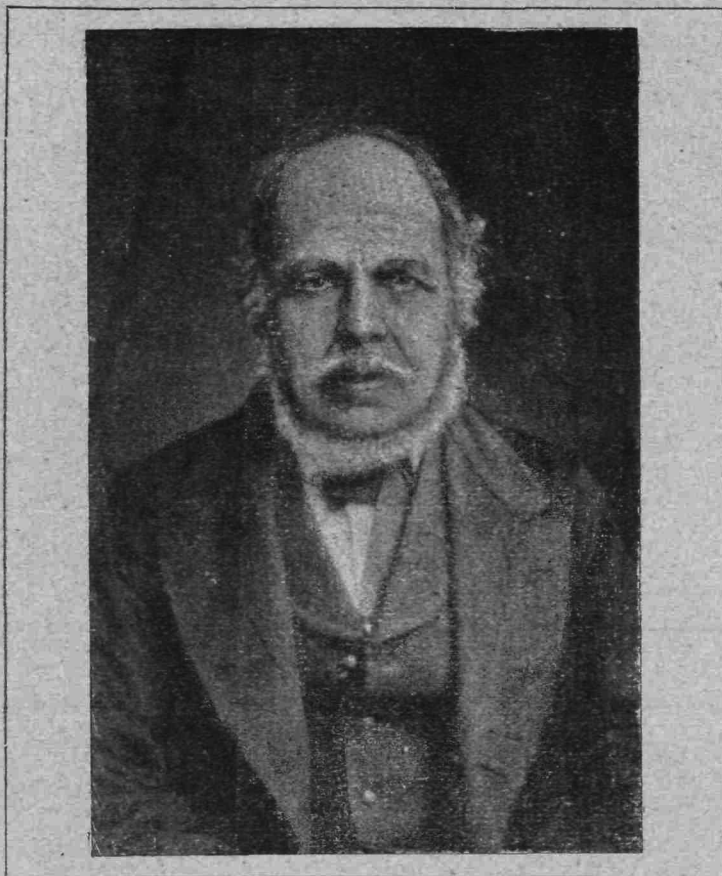
Ἰνα δὲ μένῃ ἐν ἀσφαλείᾳ, κλείει ἔσωθεν τὴν θύραν, κατόπιν ἀρχίζει νὰ νίπτῃ χεῖρας καὶ πρόσωπον, νὰ κτενίσῃ τὴν κόμην, νὰ τινάζῃ τὴν κόκκιν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά εἶνε ἑτοιμος — διότι ἂν καὶ κατάδικος ὁ ἀριθμὸς 21 ἀγαπᾷ ὅμως τὴν καθαριότητα.

Ἀκούσας βήματα εἰς τὴν εἰσοδὸν, ἀναπνέει καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀνοίγει τὴν ἀπέναντι θύραν, παραμερίζων δὲ κρεμάμενον παραπέτασμα εὐρίσκειται ἱστάμενος.

Εἰς τὴν λάμπην ἀπλίου φωτός, ἐμπροσθεν πλήθους ἀνθρώπων, πλείστοι τῶν ὁποίων ἐκπλήττονται καθὼς τὸν εἶδον ξεφυστράσαντα ἐμπρός των. Τὴ νὰ κάμῃ;... Ν' ἀνακατωθῇ μὲ τὸ πλῆθος καὶ ἂν μὲν δὲν διαψύγῃ τοὺς καταδιώκοντας αὐτὸν κλητῆρας τουλάχιστον θὰ εἶνε εὐχάριστος ἀνάμνησις δι' αὐτόν ὅτι διήλθεν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τοῦ πλῆθους τοῦτου. Ἡ ν' ἀπέλθῃ;... Ἰσταται σκεπτόμενος ὅτι ἐν πρᾶγμα εἶναι βέβαιον — ἐχάθη ἡ γοντεία τῆς ἐλευθερίας του εὐρίσκειται εἰς τὸ τέρμα της.

Ἀλλ' ἀκούει γέλωτας καὶ φωνὰς ἐπιτυχές! ἐπιτυχές! «Εὖγε» ἡ καλλιτέρα ἰδέα μεταμφιέσεως ἀπόψε. — Ὁ Λοχαγὸς Φ. τὸν πλησιάζει. «Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι λαμπρὰ μεταμφιέσεις! Μόνον δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐγκληματίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ τόσον καθαρὰς χεῖρας καὶ πρόσωπον καὶ δὲν θὰ ἐφρόντιζε τόσον διὰ τὴν κόμωσίν του; Ἐπιτυχὴς τῷ ὄντι, ἡ μεταμφιέσεις, ἀλλὰ καθεὶς ἄμα σ' ἀτενίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀμέσως ἐννοεῖ ὅτι δὲν εἶσαι ἀληθινὸς ἐγκληματίας.»

Ὁ ἀριθμὸς 21 σκέπτεται ἀμέσως τὴν θέσιν του. Εὐρίσκειται εἰς χορὸν μετνημφισμένων καὶ τὸν ἐκλαμβάνουν ὡς ἕνα ἐξ αὐτῶν. Λαμπρά! Ὡς προσπαθῶν νὰ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ο ΠΑΥΑΡΧΟΣ DE LA GRAVIÈRE

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΟΥΕΛΛΙΓΚΤΩΝ
(Εκ τῆς «Παύραρχος τοῦ 18ῳ Λιῶνος»).

Η ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ (Ἐκ τοῦ Φάουστ τοῦ Γκαίτε).

προσποιηθῇ ὅτι τράγῳματι εἶναι μετνημ-
φισμένος.

— «Α! ἀλλὰ καθεὶς δὲν εἶναι τόσον ἐξυ-
πνος, ὡς σύ» ἀπαντᾷ. «Εἶχον ἀπελπισθῇ,
σκεπτόμενος ὑπὸ τί ἐνδύμα νὰ ἐλθῶ ἕως
δοῦτο ἐξήτησα τὴν γνώμην τοῦ Γέρω-Μαρ-
τίνου, τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐγκληματικῶν
φυλακῶν ἐδῶ πλῆσιον, ὅστις μοι εἶπεν.
«Μεταμφισθῇτι ὡς εἰς ἐγκληματίας· ἐγὼ
σοὶ δανείζω τὰ ἐνδύματα. Καὶ ἄμ' ἔπος
ἄμ' ἔργον.»

— «Ποῖος εἶναι ὁ φίλος σου ὁ μετνημ-
φισμένος ἐγκληματίας;» ἐρωτᾷ ἡ δεσπο-
νὶς Μαρία, ὅτε ὁ λοχαγὸς Φ. διέρχεται
πλησίον της. «Σύστησέ τον εἰς ἐμέ· εἰ-
ξεύρεις πόσον ἀγαπῶ τὰς πρωτοτυπίας.»

Ἡ Μαρία ἐχόρευσε δις μὲ τὸν ἀριθμὸν
21, ὃν τινα τῇ ἐδύστησεν ὁ λοχαγὸς ὑπὸ
τὸ ὄνομα Αἰμύλιος Ζ. Καὶ ἐνόσφῃ ἦτο πλῆ-
σιον της, αἱ μετ' αὐτῆς διάφοροι ὁμιλίας
δὲν τὸν ἄφινον νὰ σκεθῇ τὴν θέσιν του,
ὅτε ὅμως ὁ διὰ τὸν ἐπόμενον χορὸν συγ-
χορευτῆς της ἦλθε πρὸς ζήτησιν τῆς Μα-
ρίας καὶ ὁ ἀριθμ. 21 ἔμεινε μόνος, ἀνελο-
γίσθη τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε. — «Επὶ
τέλους, ἀνακαλύπτει τὸν διάδρομον καὶ
ἐξέρχεται εἰς τὸ πρόθυρον, βέβαιος ὢν
ὅτι οἱ μετνημφισμένοι εἶχον ἐναποθέσει
ἐκεῖ που τὰ ἐνδύματά των, πρὶν εἰσελ-
θῶσιν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ. Ἐπω-
φελοῦμενος δὲ τῆς εὐκαιρίας, ὁπότε οὐ-
δεὶς ἦτο παρών, τολμηρῶς ἰδιοποιεῖται ἐν
ἀπὸ τὰ δέματα ἐκεῖνα καί, εἰς ὁλίγας στιγ-
μὰς ἐνδύεται τὰ ἐν αὐτῷ ἐνδύματα. Ἡ
ἀλλαγὴ ἐγένετο... Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο ἐάν
πρέπει νὰ κρύψῃ ἢ ὄχι τὰ ἐνδύματα τοῦ
καταδίκου, ὅτινα μόλις εἶχεν ἐκβάλει, ὁ
λοχαγὸς ἐμφανίζεται.

«Αἰ, ἀναχωρεῖς;» τὸν ἐρωτᾷ.

«Ναί, πρέπει νὰ πηγαίνω».

«Ἀλλ' εἶναι μόλις δωδεκάτη ὥρα».

«Ἀκριδῶς. Ἀλλὰ βλέπετε κρατῶ πνευ-
ματοπαλεῖον εἰς τὸ Σ. καὶ φοβοῦμαι μὴ-
πως οἱ ὑπηρεταὶ μου κάμνουν καμμίαν
ἀνοσιάν ἀπόψε, καὶ τὸ ἀφήσουν ἀνοικτὸν
πλέον τῆς προσδιορισμένης ὥρας... καὶ
δὲν μὲ συμφέρει νὰ τιμωρηθῶ διὰ προστι-
μου. Σκέπτομαι ὅθεν νὰ διέλθω ἐκεῖθεν
καὶ τοὺς ἐπιπλήξω.»

Ὁ λοχαγὸς ἐλπίσθη πολὺ ὅτε ἐδύστησε
ἐντόπιον πνευματοπαλῶν εἰς τὴν Μαρίαν.
Νὰ ἐπιπλήξῃ ὅμως τὸν ἄνθρωπον δὲν δύ-
ναται, καθότι ἡ Μαρία μόνη της ἐξήτησε
τὴν σύστασιν. Πρὶν δὲ ἡ τελειώσῃ ἡ ἐκ-
πλήξις του, ὁ νέος του γνώριμος μὲ ἐν
«Καλὴν νύκτα» εἶχεν ἀναχωρῆσει...

«Τὶ τρομερὰ ἀναίδεια» μουρμουρίζει ὁ
λοχαγὸς. Αἰφνίς οἱ ὀφθαλμοὶ του πίπτου-
σιν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἅτινα ὁ ἀναχω-
ρήσας πνευματοπαλῶν εἶχεν ἐναποθέσει
εἰς τινα γωνίαν. «Ἀλήθεια, μοι ἐπέρχεται
μία ἰδέα. Τὶ νόστιμος θὰ ἐφαίνόμην μ' αὐτὰ
τὰ ἐνδύματα τοῦ καταδίκου καὶ μὲ τὸ
πρόσωπον χρωματισμένον ὡς ἄρλεκινος...
Αὐτὸς τὰ ἄφησεν ὅλα, σκούφον, ἐπανωφό-
ριον, παντελόνιον, κάλτσες, ὑποδήματα.
Θὰ τὰ φορέσω! Στὸ διάβολο! Ὅπως δὴ ποτε
θὰ διασκεδάσω τὴν Μαρίαν...» Τὰ φορεῖ
εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ
χοροῦ καὶ δυνατοὶ γέλωτες ὑποδέχονται
τὴν ἀλλόκοτον ἐμφάνισιν του. Πράγματι

διασκεδάζει τὴν Μαρίαν. Συγχαίρει δὲ
ἐαυτὸν ὅτι ἔκαμε αἰσθησιν.

... Κάμνει αἰσθησιν πλείοτεραν
παρ' ὅσον ἐσκέφθη... Δὲν παρέρχεται
πολὺς καιρὸς καὶ κλητῆρες μετὰ στρα-
τιωτῶν εἰσέρχονται ἐν τῇ αἰθούσῃ, βα-
ρεῖα δὲ χεῖρ τίθεται ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ λο-
χαγῶ. Μήπως εἶναι καὶ αὐτοὶ μετνημ-
φισμένοι; «Ὁχι εἶναι πραγματικότης. Ἐρ-
χονται πρὸς ζήτησιν τοῦ ἀριθμοῦ 21...
Ἐναντίων ὧν τῶν ἐξηγήσεων καὶ φιλο-
νειακῶν ἐπιμένουσιν ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐ-
τὸν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης τοῦ Δημαρχείου,
ἐνθα ἀνέμενεν ἄμαξα καὶ ἀπομακρύνονται.

Ἐννοτεῖται ὅτι ἡ ταυτότης του ἀπο-
ποδεικνύεται τὴν ἀκόλουθον πρωτῶν, ἀλλὰ
διὰ τὸν λοχαγὸν δὲν ἦτον εὐχάριστον,
καθότι παρ' ὁλίγου ν' ἀπωλέσῃ τὸν βαθ-
μόν του ὡς συντελέσας εἰς ἀπόδρασιν κα-
ταδίκου. Ἡ ἀνὰ μνήσιν ὅμως τοῦ συμβάν-
τος τοῦτου εἰσέτι διαμένει ἐν τῇ μνήμῃ
του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Μαρίαν, συχνὰ
ἀναλογίζεται μ' αἰσθημα τρόμου καὶ εὐ-
σπλαχνίας τὸν συγχορευτὴν της καὶ τὰ
δύο ἐκεῖνα ἀείμνηστα βάλς· εἶνε δὲ ἀπο-
φασισμένη εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ ἀρέσκηται
τόσον πολὺ εἰς τὰς πρωτοτυπίας καὶ πρὸ
πάντων εἰς χοροὺς μετνημφισμένων.

Ὡς πρὸς τὸν Ἀριθμὸν 21 — οὐδεὶς γνω-
ρίζει περὶ αὐτοῦ τι...

(Sein Nanter)

Κ. Η. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ὁ κοιμητήριον ἦτο πλῆρες ἀξιωματι-
κῶν, εἶχε τὴν ὄψιν πεδίου ἀνθισμέ-
νου ἀπὸ τὰ πηλίκια καὶ τὰ κόκκινα
πανταλόνια, ἀπὸ τὰ γαλόνια καὶ τὰ ἐκ
χρυσοῦ κομβία, ἀπὸ τὰ ξίφη καὶ τὰ ἐξ ὀρ-
γύρου σπρεϊτῖα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπι-
τελείου. Εἶχον ἐνταφιάσει πρὸ ὁλίγου τὴν
σύζυγον τοῦ συνταγματάρχου Λιμουζέν.
Ἐπὶ τῇ πρὸ δύο ἡμερῶν λουομένη, εἶχε
τελειώσει ἡ νεκρόσιμος ἀκολουθία, οἱ
ιερεῖς εἶχον ἀπέλθει, ἀλλ' ὁ συνταγματάρ-
χης, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωμα-
τικῶν του, ἔμενε ὀρθὸς ἐνώπιον τοῦ λάκ-
κου ἐκείνου ἐντὸς τοῦ βάθους τοῦ ὁποῖου
ἐβλεπεν ἀκόμῃ τὸ ξύλινον κιβώτιον, τὸ
ὁποῖον ἐκρυπτε, παρεμορφωμένον ἥδη τὸ
σῶμα τῆς νεαρᾶς συζύγου του.

Ἦτο σχεδὸν γέρον, ὑψηλός, ἀδύνατος
μὲ λευκοὺς μύστακας, ἐνυμφεύθη πρὸ
τριῶν ἐτῶν, τὴν θυγατέρα ἐνός τῶν συνα-
δέλφων του, μείναςαν ὀρφανὴν μετὰ τῶν
θάνατον τοῦ πατρὸς της τοῦ συνταγμα-
τάρχου Σορτίς.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς, ἐπὶ τῶν
ὁποίων ἐστηρίζετο ὁ συνταγματάρχης προ-
σεπάθον νὰ τὸν ἀπομακρύνωσι. Ἐπόμενῃ,
τοὺς ὀφθαλμοὺς πλῆρες δακρύων, τὰ ὁποῖα
δὲν ἄφινε νὰ ῥέωσιν ἐξ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐ-
ψιθυρίζε: «Ὁχι, ὄχι ἀκόμῃ ὀλίγον», ἐπέ-
μενε νὰ μένῃ ἐκεῖ μὲ λυγισμένα γόνατα,
εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου ἐκείνου ὁ ὁποῖος
τοῦ ἐφαίνετο ἄβυσσος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου
εἶχε πέσει ἡ καρδιά του καὶ ἡ ζωὴ του,
πάν ὅτι τῷ ὑπελείπετο ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἰφνίς ὁ στρατηγὸς Ὀρμόν ἐπλησίασε
καὶ λαμβάνων τὸν συνταγματάρχην ἐκ τοῦ

βραχίονος τὸν ἀπῆγαγε σχεδὸν διὰ τῆς
βίαις:

— Πηγαίνωμεν, πηγαίνωμεν ὀρχαῖς μου
συνάδελφε τῷ λέγει, δὲν πρέπει νὰ μένης
ἐδῶ.

Ὁ Συνταγματάρχης ὑπήκουσε καὶ ἐπέ-
στρεψεν οἴκαδε. Καθὼς ἦνοιγε τὴν θύραν
τοῦ γραφείου του παρετήρησεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης του μίαν ἐπιστολήν. Τὴν ἔλαβε
εἰς τὰς χεῖρας του καὶ παρ' ὀλίγον νὰ
πέσῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς συγκι-
νήσεως, ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς συ-
ζύγου του. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε γραμματό-
σημον μὲ ἡμερομηνίαν τῆς ἰσῆς ταύτης
ἡμέρας. Ἐξέσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέ-
γνωσε:

Πατερ!

«Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς καλῶ ἀκόμῃ
πατέρα καθὼς ἄλλοτε. Ὅταν θὰ λάβετε
τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην θὰ εἶμαι ἀπο-
θαμμένη καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Τότε, ἴσως,
δυνατὸν νὰ με συγχωρήσετε. Δὲν ἐπιθυμῶ,
δὲν ζητῶ νὰ σᾶς συγκινήσω, οὔτε νὰ ἐλα-
φρύνω τὸ σῆμα μου. Θὰ σᾶς εἴπω μόνον
μὲ ὅλην τὴν εὐκρίνειαν γ ναικὸς ἦτις
ἐντὸς μιᾶς ὥρας μέλλει νὰ φανευθῇ, τὴν
καθαυτὴ ἀλήθειαν. Ὅταν μὲ ἐνυμφεύθητε,
ἀπο γενναιοφροσύνην, παρεδόθην εἰς ὑ-
μᾶς ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ σᾶς ἠγάπησα
μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, ὡς ἀγαπᾷ νεα-
ρὰ κόρη.

Σᾶς ἠγάπησα ὡς ἠγάπων τὸν πατέρα
μου, σχεδὸν τόσον· μίαν ἡμέραν καθὼς
ἐκατήμην ἐπὶ τῶν γονάτων σας καὶ μὲ
ἡσπάζεσθε, σᾶς ἐκάλεσα «πατέρα» χωρὶς
νὰ τὸ θέλω. Ἦτο κραυγὴ τῆς καρδίας
μου, ἐνστικτός, αὐθόρμητος. Ἀληθῶς,
εἰσθε δι' ἐμὲ πατὴρ τίποτε ἄλλο ἢ πατὴρ.
Ἐμειδιάσατε καὶ μοι εἶπατε: «Κάλεῖ με
οὕτω πάντοτε τέκνον μου τοῦτο μὲ εὐχα-
ριστεῖ».

Ἦλθομεν εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ συγ-
χωρήσατε με πάτερ, ἠγάπησα. Ἐπέμει-
νον ἐπὶ μακρόν, σχεδὸν δύο ἔτη, ἀνα-
γνώσατε καλῶς, σχεδὸν δύο ἔτει καὶ κα-
τόπιν ὑπέκυψα, ἔγινα ἐνοχος ἀπωλέσθην.

Ὅσον δι' αὐτόν; Δὲν θὰ μαντεύσητε τις
εἶναι. Εἶμαι πολὺ ἡσυχὸς ὡς πρὸς τοῦτο,
ἀφοῦ ἦσαν δώδεκα ἀξιωματικοί, πάντοτε
πὲρὶξ μου καὶ μαζὶ μου, τοὺς ὁποῖους
ὀνομάζετε τοὺς δώδεκα ἀστεριόμους μου.

Πάτερ, μὴ προσπαθήσετε νὰ τὸν γνω-
ρίσετε καὶ μὴ μισήτε αὐτόν. Ἐκαμε ἐ-
κεῖνο ὅπερ ὅστις δὴποτε ἠθελε κάμει εὐ-
ρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του· ἔπειτα εἶ-
μαι βεβαία ὅτι μὲ ἠγάπα ὡσαύτως μὲ ὅλην
τοὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ἀκούσατε: ἡμέραν τινα εἶχομεν
συνέντευξιν εἰς τὴν νῆσον τῆς Μπεκός
γνωρίζετε τὴν μικρὰν νῆσον, πλῆσιον τοῦ
μίλου.

Ἐγὼ ὤφειλον νὰ τὸν συναντήσω κολυμ-
δῶσα καὶ αὐτὸς ὤφειλε νὰ περιμένῃ ἐντὸς
τῶν θάμνων καὶ ἔπειτα νὰ μένῃ ἐκεῖ μέ-
χρι τῆς νυκτὸς διὰ νὰ μὴ τὸν ἐβλεπέ τις
ἀναχωροῦντα. Μόλις συννητήθημεν, οἱ
κλάδοι ἀνοίγονται καὶ βλέπομεν τὸν Φί-
λιππον τὸν ἀγγελιαφόρον σας, ὅστις μᾶς
συνέλαβε. Ἦνόνισα ὅτι ἀπωλέσθημεν καὶ
ἐρριψα δυνατὴν κραυγὴν, τότε μοι λέγει
αὐτός, ὁ φίλος μου, πηγαίνετε ἡσυχῶς